

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. április 5-én, Húsvét 1. napján.

János evangéliuma 20. rész 1. verse: „A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz, és látta, hogy a kő el van véve a sírbolt elől.”

Kedves Testvéreim!

Minden ember, aki élete során elveszítette szeretettét, barátját, időről-időre kimegy a sírhoz, hogy emlékezzen, hogy megőrizze az elhunyt szavait, példáját a szívében. Ez pedig hozzátartozik az életünkhöz, hozzátartoznak a temetők, a sírhantok, mindez nem az elmúlást hirdeti, nem a halált sugározza, hanem az emlékezést.

Húsvét hajnalán sem történt ez másként. Jézus sem volt kivétel ez alól. Még akkor sem, ha csak kevesen maradtak mellette, még akkor sem volt Jézus kivétel, ha tudták sokan, hogy Őbenne maga az Isten jelent meg. Jóllehet tudták, mert tudniuk kellett az asszonyoknak, a tanítványoknak, hogy Jézus harmadnapon feltámad, mégis elment Magdalai Mária a sírhoz.

A legelső, amit húsvétkor nekünk is meg kell tenni, hogy lélekben elmegyünk Jézus sírjához. Ebben az elmenetelben pedig ott kell lennie az emlékezésnek. Mert hiszen vannak dolgok, amik megkopnak, ami-ket fényesíteni, feleleveníteni kell. Akkor is, ha egy esztendőben minden vasárnap keressük Istent, akkor is, ha esetleg ritkábban tesszük, különbség nincsen. Mindannyiunknak újra kell emlékezni. Mindarra, ami Jézus földi életében történt.

Jézus földi élete óta ugyanis nem változott. Ugyanazzal a lelkülettel fordul ma is az ember felé, mint amikor a földön járt. Vagyis, akinek fájdalma volt, azt észrevette. Aki gyászolt, és sírt, azt megvigasztalta. Amikor jött vele szembe egy koldus, aki nem látott, visszaadta a látását. És ha mi sokszor kételkedünk is Jézus hatalmában, hát húsvétkor ne tegyük. Hanem menjünk oda a sírhoz, és emlékezzünk arra, hogy milyen csodákat tett velünk.

Lehet emlékezni Jézus tanítására is úgy, hogy megtesszük azt, amit Ő kért. Az olyan ember, aki odafigyel a körülötte élőkre, akinek hiánya van, és ezt a hiányt kipótolja, az teljesíti azt, amit Jézus kért. És aki segítőkészséget nyújt a szenvedőnek, az remélheti, hogy Jézus megajándékozza azzal, amit mindig is ígért, az örök élettel.

Húsvét vasárnapjának első teendője tehát az, hogy menjünk a sírhoz, emlékezzünk a csodákra, azokra a pillanatokra, amikor Jézus megújította emberek életét; emlékezzünk a tanításra, amiben Jézus jutalmat ígért a követőinek; és fedezzük fel ott a sírnál, hogy Krisztus ezt nem másnak hirdette, nem a 12 tanítványnak mondta, nem a tatai reformátusoknak mondta, akik előttünk éltek, hanem személy szerint engem szólít meg, személy szerint engem kér arra, hogy emlékezzek. Jusson eszembe az, hogy Jézus segít, és nem csak másoknak, hanem nekem is örök életet fog ajándékozni.

Magdalai Mária tehát elment a sírhoz, hogy emlékezzen. Amikor ment, akkor még sötét volt. Pár nappal korábban, amikor az áruló, Júdás, nagycsütörtök éjszakáján kiment, akkor már éjszaka volt. Mert látszólag a sötét győzött. Nagypénteken, Jézus halálakor sötét lett három órától, hat óráig. Nagypénteken látszólag a halál győzött. És amikor Mária ment a sírhoz, akkor még sötét volt.

Itt azonban nem a sötétség győzelméről szól az evangélium. Hanem arról, hogy Jézus feltámadása a sötétség idején történik. Vagyis Jézus az ellenség területén aratott győzelmet. Nem várta meg, hogy a sötét elterjedjen, és elnyelje az embereket, hanem eljött a földre, és a sötétség helyén, a sötétség idején feltámadt, győzelmet aratott a halál és az emberiség bűne felett.

Egy közel-keleti országban volt egy uralkodó, akinek volt egy apródja. Ez az apród nagyon szépen tudott zenélni, és ez a zene jelentette a megnyugvást a király nyugtalan lelkének. Egészen úgy kezelte már, mintha a fia lett volna. Egy idő múlva azonban kiderült, hogy Isten, aki a királyt megbízta az uralkodással, nem a király fiát, hanem azt az apródot szemelte ki a következő uralkodónak. Ekkor a király bosszút esküdött, hogy mindenképpen megöli ezt a fiút. A harc meg is kezdődött kettejük között, volt a királynak is egy serege, és volt az apródjának is. Egyszer sikerült ennek a fiúnak inasával együtt beosonni a király táborába. Éjszaka volt, mindenki aludt, még az őrk is elszunnyadtak. Odaértek a király mellé, és elvették a fejétől a korszót, meg elvették a lándzsáját, és kísértáltak a táborból. Másnap így kiáltott a hegy tetejéről az apród a királynak. Látod, éjszaka a táborban jártam. Mégsem öltelek meg téged. A király rádöbbsent arra, hogy igazságtalanul bánik a fiúval, és hazarendelte seregét. Ez a történet a Biblia története Saul királyról, és az apródról, Dávidról. Az éjszakai sötétben ott volt a megbocsátás és ott volt a szeretet.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. április 5-én, Húsvét 1. napján.

Hasonlóképpen láthatjuk a húsvéti eseményt is. Amikor még látszólag sötét van, és úgy tűnik, hogy a halál győzött, akkor megjelenik Jézus az ellenség sorai között, és ott arat győzelmet a szeretettel, a megbocsátással, a békességgel. A húsvéti reménységünk nekünk ma is ez. Legyen bármilyen kilátástalanul sötét, történjék bármennyi rossz dolog is az életünkben, érezzük úgy, hogy mindenki összefogott ellenünk, és a gonoszság minden erejét beveti az életünk ellen, akkor is láthatjuk a sötétben zajló győzelmet. Jézus feltámadt, a halál helyén az élet jelent meg, a mi kemény szívünk helyén is megjelenhet a jóság, Jézus ereje. A mi életünkben is megvalósulhat, hogy amikor még sötét van, akkor jelenik meg Jézus, hogy fényt, és békességet hozzon.

Mária pedig, amikor odaért a sírhoz, akkor látta, hogy a kő el van véve a sírbolt elől. Jézus ott bent volt, de a sír nem zárhatta magába. A holttestet nagypénteken oda helyezték, de az nem maradt a sziklasírban. Nagypéntek a halál, a sötétség pillanata, ez az a kő, ami Jézus sírja elé került. És a kő húsvét hajnalára elkerült onnan. Mert nincs olyan erő, amely Jézust fogva tarthatná. Nincsen olyan hatalom, amely Jézust legyőzhethné.

Húsvét másik nagy biztatása ez. Olyan Valakiben hiszünk, olyan Valakit követünk, akinek a hatalma mindennél nagyobb. Nem zárhatja be Őt senki és semmi. Nincsen olyan erő, amely börtönben tarthatná. Mert ahogyan halljuk minden keresztelő alkalmával Jézus vallomását: „nekem adatott minden hatalom mennyen és földön”, úgy halljuk minden húsvétkor a győztes híradást. A kő el volt hengerítve a sír elől. Jézus nem maradt bezárva.

Pedig sokan törekedtek arra, hogy leszűkítsék Jézus mozgásterét. Amikor a római császárok üldözték a keresztyéneket, akkor azok sírkamrákban tartották istentiszteleteiket. A hely szűk volt, de Jézus hatása nem szorult oda be. Eljött az idő, amikor szabadon lehetett hirdetni a Feltámadott tanítását. Aztán nem is olyan régen, a kommunista időszakban szintén szerették volna Jézus követőit bezárni a templom falai közé. Nem engedtek más színteret, nem adtak más lehetőséget arra, hogy Krisztusról beszéljenek, mint a templom szószékét. Jézus tanítása pedig nem halt el, és nem szűnt meg, mert nem lehetett beszorítani a szószék keretei közé. Ma pedig mit látunk? Azt, hogy a keresztyéneket nem engedik kilépni a gyülekezetek keretei közül. A hit magánügy, azzal senki ne zavarjon senki mást. Ne legyen kereszt a szobrokon, meg címerekben. Ne legyen karácsonyfa a tereken. Ne használjunk olyan szavakat, amelyek csak a legkisebb mértékben is utalhatnak Jézus Krisztusra. Már a karácsony nem „Christmas”, hanem csak „Holiday”. Jézust azonban nem lehet bezárni. Soha.

Amikor pedig azt mondjuk, hogy Jézust semmi nem zárhatja be, akkor azzal azt is mondjuk, hogy az Őt keresők szabadon kereshetik. Mária Magdaléna elmehetett a sírhoz, elmehetett emlékezni, megláthatta, hogy bár sötét van, mégis Jézus győzött. Észrevehette, hogy semmilyen hatalmas kő nem tarthatja fogva Mesterét. Senki nem akadályozta meg benne. Ma sincsen semmilyen akadály, hogy elinduljunk, hogy emlékezzünk, hogy keressünk.

A húsvéti istentiszteletünk is erről szól. Élek azzal a lehetőséggel, hogy Jézushoz jöhetek. Szabadon döntök Krisztus mellett, aki az én életemet is képes újjá formálni. Előfordulhat az én életemben is, hogy a halál helyén élet támad, hogy a gyász helyén vigasztalást lelek, hogy a csüggedés, a keserűség, a gyűlölet helyén megtalálom a békességet, amelyet Jézus hozott el ebbe a világba.

Szeretett Testvéreim! Lássuk meg húsvétkor a mi Urunk győzelmét. És hirdessük, adjuk tovább mindenkinek: „Szólj, diadalmas ének, mint boldog híradás, a bánkódók szívének, hogy van feltámadás! Az élő Megváltóra, ki egyszer rátalált, a nagy Vigasztalóra, nem retteg sírt, halált! || Szólj, diadalmas ének, és szárnyalj, mint a szél! Szállj északnak és délnek, és hirdesd: Jézus él! Az élő Krisztus Jézus jár velünk szüntelen. Ha szent nyomába lépünk, mienk a győzelem!”

Ámen!